

Al Masaeed, Egypte

De strakke, hete wind deed het zand opstuiven. Haar hoofddoek waaide open en de korrels voelden als speldenprikken op haar gezicht. Met haar vrije hand sloeg ze de versleten stof terug naar voor en propte de rafelige hoek tussen haar wang en de dwars gevouwen reep.

Ze proefde het zand op haar droge lippen. De grove, ruwe korrels kraakten tussen haar tanden en herinnerden er haar aan dat ze dorst had. Vreselijke dorst. Maar drinken was voor straks. Als ze het op de juiste manier aan boord legde, zou hij wel niet weigeren.

De toeristenbus trok zich amechtig langs de kleine heuvel omhoog. De uitlaat kuchte zwarte rook terwijl de kale banden diepe groeven in het rulle zand trokken. De buschauffeur droeg een schabberig, geblokt hemd en op zijn hoofd een vies petje met de woorden *John Deere* op de vuile voorkant. Zweet parelde op wat van zijn voorhoofd te zien was en liep in dunne straaltjes langs zijn bakkebaarden naar beneden. Zijn vlezige armen trokken en sleurden aan het stuur. Het koetswerk kraakte dreigend en toen de bus met krassende, schurende remmen net voor het primitieve winkeltje tot stilstand kwam, wiebelde het gevaarte nog een aantal seconden na op de versleten schokdempers.

Omar stond met gekruiste armen onder het kleine afdak aan de westkant. Hij tuurde met half dichtgeknepen ogen en een lichte afkeer naar de patserige westerlingen die dikdoenerig en luid kwakend het trapje van de bus afdaalden en door een nerveuze gids als vee op een kluitje bij elkaar werden gedreven.

Ze keek naar hem en huiverde ondanks de hitte opnieuw. Dit was niet wat hij wilde. Dit was niet waarvoor hij vond dat hij voorbestemd was. Dat wist ze.

Omar had altijd grootse plannen gehad. De realiteit, zijn realiteit, had hem nooit zijn dromen doen loslaten. Die werkelijkheid was dat hij hier in dit onooglijke boerenhol geen enkele ambitie mócht koesteren. Hier was niets. Geen interessante mensen, amper werk. Geen enkele belofte op een succesvolle toekomst.

Omar had willen studeren. Toen na korte tijd van hoop duidelijk werd

dat dat absoluut en definitief onmogelijk zou blijven, had hij gedaan wat iedereen rondom hem deed. In ieder geval iedereen die geen geld en geen familie met geld had.

Hij startte een eigen zaak.

Zaak was de betekenis van het woord misschien wat te geweldig oprekken, maar het winkeltje met albasten beeldjes dat hij uitbaatte, was het grootste uit de onmiddellijke omgeving en het betaalde de rekeningen en zorgde voor het eten op hun bord.

Maar de ambitie bleef knagen en zou dat blijven doen tot hij ofwel weg kon uit dit gat, of tot hij zich hier zou kunnen opwerken. Aangezien dat laatste een idiote gedachte was, wilde Omar naar Caïro. Om wat te doen? had ze vaak genoeg gedacht, maar ze lette er wel op dat ze dat opruiende inzicht niet verbaal met hem deelde.

Zonder geld, écht geld, zou hij daar weinig kunnen uitvreten. Integendeel. Wát hij aan geld mee zou kunnen nemen, zou hij binnen het uur terug kwijtspelen. Caïro was gevaarlijk. Zeker voor onervaren gelukzoekers als Omar.

En dan had ze het nog niet over zijn grote mond. Hier in Al Masaeed hoorde hij bij de grote mannen. De mannen waarvan men onder de indruk was. Waar men bang voor was en ontzag voor had.

Maar in de grootstad kon zo'n grote bek hem het leven kosten. Of op zijn minst zijn ego een ferme deuk geven. En dan kon hij enkel nog met de staart tussen de benen terug naar hier komen.

En zij?

Zij wilde weinig tot niets. Geluk, ja. Maar dat kon ze wat haar betrof ook hier hebben. Niet dat Al Masaeed haar voorspoed en plezier had geschonken sinds ze er was. Dat in geen geval. Uitzichtloosheid vooral. Het idee dat ze hier vastzat en niet meer kon ontkomen.

Ze had hem niet kunnen schenken wat hij had gewild toen hij haar hiermee naartoe had genomen. Dat was tot een paar maanden geleden voor Omar een bijkomende reden geweest om hier weg te gaan.

Maar dat probleem was sinds kort opgelost.

De hibiscusthee had een vlakke smaak. Wat suiker had geen kwaad gekund.

'How much is this?'

De dikke vrouw hield een klein albasten beeldje van farao Hatsjepsoet in haar vuist en zwaaide het Omar in het gezicht. Hij snoof. Toeristen. Hij had hun geld nodig, maar voor de rest konden ze wat hem betrof oprotten wanneer ze maar wilden.

Met zijn rechterhand toonde hij haar vijf vingers. Vijfhonderd Egyptische Pond. Omgerekend was dat ongeveer tien euro en het wijf in kwes-

tie zat goed in het vlees, dus dat kon ze beslist missen, maar ze schudde het hoofd.

'Are you out of your mind?' toeterde ze met een vuile grijns in haar mondhoek. *'I'll give you two hundred and we'll call it a day.'*

Omar lachte schalks en alleen zij wist hoeveel moeite hem dat kostte.

'This is all handmade, madam,' loog hij zoet. *'This little treasure took me four whole days to make.'*

Alle rommel die hier stond, werd via Radames, hun halfdove relatie in Luxor, aan spotprijzen ingevoerd.

'Four hundred.'

De vrouw veegde de grijns weg en keek nu boosaardig. Hier viel iets te regelen.

'Three,' zei ze en ze wees een donkere asbak aan die in het rek achter haar stond. *'And you throw in this.'*

Omar haalde de schouders op en stak haar zijn hand toe.

Hij had er genoeg van.

Met zijn elleboog duwde hij de deur achter zich open en greep naar het haakje aan de muur. Daar hing een tros plastic draagtassen. Hij keek naar binnen en zag hem.

De jongen. Hij zat op de grond en Omar keek hem aan met weemoedige ogen en pijn in het hart. Dit was niet wat hij had gewild. Hij had moeten protesteren, wist hij nu. Hij had zijn zin moeten doordrijven en zijn vrouw moeten zeggen waar het op stond.

In plaats daarvan had hij zich laten ompraten. Laten inpakken eigenlijk. Hij wist niet wat hij had gedacht. Dat het niet zou opvallen? Dat niemand zou zien dat de jongen een lichte, bleke huid had en dus onmogelijk zijn zoon kon zijn.

Zoiets waarschijnlijk. De hoop is de vader van de gedachte natuurlijk en ergens had hij verwacht dat hij ermee weg zou kunnen komen.

Amper een halfuur had het geduurd. Toen was Tarek langsgeweest en waren de vragen begonnen.

De man had grijzend, gemillimeterd haar, scherpe ogen die van onder de klep van zijn honkbalpetje nauwlettend het winkeltje rondspiedden en het opvallende litteken van een brandwonde op zijn rechterwang. Hij had de winkelier zonet een plastic tas uit een ruimte naast de winkel zien nemen. Toen hij de deur had opengeduwde, had hij het jongetje zien zitten.

Het was hem. Geen enkele twijfel mogelijk.

Traag, maar beslist haalde hij een mobiele telefoon uit de zak van zijn spijkerbroek en begon in de richting van de deur te stappen. De man achter de toonbank stond in het gangpad naar buiten met een andere kerel te praten.